

УДК 351:004]:004.8

DOI <https://doi.org/10.32782/apdp.v107.2025.13>*М. В. Дзевелюк, Є. А. Тимошенко*

ШТУЧНИЙ ІНТЕЛЕКТ ТА ЕЛЕКТРОННЕ УРЯДУВАННЯ: НОВІ ГОРИЗОНТИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Постановка проблеми. Сучасне публічне управління перебуває у процесі інтенсивної цифрової трансформації, що створює нові можливості для підвищення ефективності та прозорості діяльності органів влади. Розвиток цифрових технологій зумовлює суттєвий вплив на сферу публічного управління. В результаті становлення електронного урядування (далі – е-урядування) відбувся новий рівень взаємодії між державою та суспільством, а портал «Дія» стимулював розвиток України як сервісної держави. В свою чергу, сучасний стан цифрової трансформації передбачає інтеграцію штучного інтелекту (далі – ШІ) у функціонування держави, який здатний автоматизувати процеси прийняття рішень, аналізувати великі обсяги даних та забезпечувати персоналізацію державних послуг [1, с. 2].

Актуальність теми зумовлена науковим інтересом та доробками зарубіжних та вітчизняних науковців, але при цьому наукові праці направлені на дослідження кожного явища окремо. Саме тому метою статті є аналіз функціонування електронного урядування в сучасній державі та дослідження можливостей інтеграції ШІ у публічне управління, співвідношення цих правових явищ на основі вивчення міжнародного досвіду, визначення перспектив для України, а також окреслення потенційних ризиків і пропозицій щодо їх мінімізації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання інтеграції штучного інтелекту в електронне урядування та публічне управління активно обговорюється у працях вітчизняних та зарубіжних науковців, що свідчить про високу актуальність теми в контексті цифрової трансформації держав. Серед ключових досліджень, на які спирається ця стаття, варто відзначити дисертаційну роботу Тимошенко Є.А. (2024) «Правове регулювання використання штучного інтелекту в Україні», де авторка аналізує правові основи впровадження ШІ в державні процеси, акцентуючи на необхідності створення комплексної нормативної бази для забезпечення прозорості та захисту прав громадян, зокрема через адаптацію до європейських стандартів, таких як AI Act [1].

У статті Дзевелюк М.В., Дзевелюк А.В. та Яременко О.І. (2023) «Електронне урядування: приклад впровадження додатку «Дія» в Україні» у журналі «Наукові перспективи» детально аналізується досвід платформи «Дія» як інструменту цифрової демократії, що сприяє спрощенню адміністративних процедур і підвищенню доступності державних послуг, водночас вказується на виклики у сфері кібербезпеки [11]. Зарубіжні джерела доповнюють аналіз: звіт OECD «Global Trends in Government Innovation 2024» висвітлює світові практики впровадження ШІ в урядуванні, зокрема в Естонії (прогнозна аналітика) та Сінгапурі (чат-боти) [5]; AI Act ЄС (2024) встановлює регуляторні рамки для ШІ, класифікуючи сис-

теми за рівнем ризику [4]; AI Action Plan США (2025) акцентує на автоматизації адміністративних процесів [6]; стратегія ОАЕ (2024) демонструє ефективність централізованого управління ІІІ-проектами [8]; дослідження Jobin A. та співавторів (2019) у «Nature Machine Intelligence» систематизує глобальні етичні принципи для ІІІ [12]. Попри значний науковий доробок, в українському контексті бракує комплексних емпіричних досліджень щодо практичної інтеграції ІІІ в електронне урядування, зокрема в платформу «Дія» та локальне самоврядування, з урахуванням воєнних реалій і цифрової нерівності, що обґрунтовує новизну та актуальність пропонуваного дослідження.

Мета. Проаналізувати сучасний стан електронного урядування та можливості інтеграції штучного інтелекту в публічне управління в Україні, дослідити міжнародний досвід використання ІІІ в державних сервісах, визначити перспективи для вдосконалення платформи «Дія» та інших цифрових інструментів, а також окреслити потенційні ризики й запропонувати шляхи їх мінімізації. Стаття прагне систематизувати знання про взаємодію ІІІ та е-урядування, щоб сприяти створенню ефективної, прозорої та орієнтованої на громадян моделі публічного управління, а також надати практичні рекомендації для гармонізації українського законодавства з міжнародними стандартами та впровадження інноваційних технологій на національному й місцевому рівнях.

Виклад основного матеріалу. Варто зауважити, що е-урядування стосується внутрішніх інформаційних систем, підтримки управлінсько-адміністративних функцій державних установ, зокрема керування даними й інформацією, ведення електронних записів і потоків інформації [10, с. 146]. Саме тому, е-урядування передбачає використання інформаційно-комунікаційних технологій для надання публічних послуг громадянам і бізнесу, оптимізації внутрішніх адміністративних процесів та підвищення прозорості діяльності органів влади [3, с. 4]. Воно включає застосування цифрових технологій у державному управлінні з метою підвищення доступності та якості публічних послуг, зменшення бюрократії та забезпечення прозорості діяльності державних органів [3, с. 7]. Основними складовими е-урядування є: електронні сервіси для громадян, внутрішні цифрові процеси органів влади та інтегровані інформаційні системи.

В свою чергу, серед науковців спостерігається багато суперечностей про інтеграцію ІІІ в державні процеси. ІІІ являє собою сукупність технологій, що дозволяють машинам імітувати когнітивні функції людини, такі як навчання, обробка інформації, прийняття рішень, взаємодія з навколишнім середовищем, включаючи машинне навчання, нейронні мережі, обробку природної мови та комп'ютерний зір [1]. Ця технологія не лише виконує конкретні завдання, як-от розпізнавання обличчя чи аналіз тексту, але й відкриває нові правові виклики, пов'язані з її роллю у суспільстві. Зокрема, ІІІ може створювати об'єкти, які потребують правового захисту, наприклад, цифрові твори чи віртуальні активи, що ставить питання про їхній правовий статус.

У контексті публічного управління ІІІ вимагає чіткого регулювання, адже його здатність обробляти дані може як сприяти прозорості, так і створювати ризики для приватності. Наприклад, використання ІІІ в системах смарт-міст для аналізу

біометричних даних потребує балансу між ефективністю та захистом особистих прав громадян [2]. Розвиток ІІІ також пов'язаний із соціальними аспектами, адже без належного контролю алгоритми можуть посилювати нерівність чи дискримінацію через упередженість даних. Таким чином, ІІІ є не лише технологічним, а й правовим феноменом, що потребує комплексного підходу до регулювання.

Особливої уваги заслуговує дослідження можливості застосування елементів ІІІ в е-урядуванні, яке уже успішно функціонує в діяльності сучасної держави. Інтеграція ІІІ у систему е-урядування дозволяє створити інтелектуальні державні сервіси, які не лише автоматизують адміністративні процеси, а й забезпечують прогнозну аналітику, персоналізацію послуг та підвищення ефективності прийняття рішень [8]. Поєднання цих технологій відкриває нові горизонти для модернізації публічного управління та формування цифрової держави.

Штучний інтелект відкриває нові перспективи для публічного управління, дозволяючи оптимізувати адміністративні процеси, підвищувати прозорість і адаптувати послуги до потреб громадян. У дисертації Тимошенко Є.А. підкреслюється, що ІІІ є інструментом для трансформації державного сектору, але його використання має супроводжуватися правовим регулюванням, щоб уникнути ризиків [1]. Одним із ключових напрямів є автоматизація адміністративних процедур. Наприклад, в Україні платформа «Дія» використовує ІІІ для спрощення доступу до державних послуг, таких як реєстрація бізнесу чи отримання довідок. Це дозволяє громадянам економити час, а державним службовцям – зосереджуватися на складніших завданнях. Подібні системи вже довели свою ефективність у країнах із розвиненим електронним урядуванням, де чат-боти відповідають на типові запити, надають консультації чи допомагають із заповненням документів. Такі інструменти зменшують бюрократичне навантаження, скорочують час обробки заяв і підвищують задоволеність громадян, що сприяє формуванню довіри до держави. Варто наголосити, що функціонування сучасної держави трансформувалось і представляє собою сервісно-орієнтовану функціональну модель, яка зорієнтована на максимальну деконцентрацію і децентралізацію функцій, реалізація яких здійснюється, зазвичай, на конкурентних засадах у ситуативному режимі [10, с. 173]. Отже, такі процеси стають можливими за допомогою інтеграції сучасних цифрових інструментів.

Ще однією можливістю є аналіз великих обсягів даних для прогнозування та планування. ІІІ здатний обробляти масиви інформації, виявляти тенденції та пропонувати оптимальні рішення для розподілу ресурсів. Наприклад, у сфері бюджетного планування алгоритми можуть аналізувати економічні показники, щоб передбачити потреби в фінансуванні соціальних програм. У контексті міського управління ІІІ допомагає оптимізувати інфраструктуру, наприклад, прогнозуючи пікові навантаження на транспортну систему чи енергомережі. Такі рішення дозволяють урядам діяти проактивно, а не реагувати на проблеми постфактум. Крім того, ІІІ може виявляти аномалії в державних закупівлях чи фінансових операціях, що сприяє боротьбі з корупцією. Наприклад, автоматизований аудит тендерів може сигналізувати про підозрілі транзакції, що підвищує прозорість і підзвітність.

Персоналізація державних послуг – ще один важливий аспект. ШІ дозволяє адаптувати сервіси до індивідуальних потреб громадян, пропонуючи, наприклад, рекомендації щодо соціальної допомоги чи освітніх програм на основі аналізу даних користувача. Це не лише підвищує зручність, але й сприяє інклюзивності, адже громадяни отримують послуги, які відповідають їхнім конкретним обставинам. Однак такі системи потребують захисту даних, адже обробка персональної інформації може створювати ризики для приватності. У цьому контексті важливо розробити правові механізми, які б унеможливлювали зловживання даними, як зазначається в роботах щодо захисту приватності в умовах використання ШІ [3].

ШІ також підтримує прийняття рішень, надаючи аналітичні звіти та моделюючи сценарії розвитку. У публічному управлінні це може стосуватися планування політики, розподілу ресурсів чи реагування на кризи. Наприклад, у містах ШІ використовується для аналізу даних про клімат чи трафік, що допомагає розробляти стратегії сталого розвитку. Такі інструменти дозволяють державним органам бути більш гнучкими та ефективними, але їхнє впровадження потребує чітких етичних стандартів, щоб уникнути упередженості чи помилок в алгоритмах. Загалом, ШІ має потенціал зробити публічне управління більш орієнтованим на громадянина, але його ефективність залежить від правового забезпечення та технологічної інфраструктури.

Міжнародний досвід застосування ШІ в електронному урядуванні пропонує цінні уроки для України, демонструючи як успішні практики, так і виклики. У Європейському Союзі AI Act (2024) встановлює регуляторні рамки, класифікуючи ШІ за рівнями ризику та обмежуючи використання високоризикових систем, як-от біометричне розпізнавання в публічних просторах, за винятком критичних випадків [4]. Цей підхід забезпечує баланс між інноваціями та захистом прав громадян, що є ключовим для довіри до цифрових сервісів. Аналіз показує, що успіх ЄС полягає в чітких правових нормах, які враховують етичні аспекти. Для України це може бути реалізовано через адаптацію подібних норм до національного законодавства, наприклад, шляхом оновлення Закону України «Про захист персональних даних». Це дозволило б використовувати ШІ в платформі «Дія» для обробки даних у соціальних програмах із суворим контролем приватності, що відповідає правовим аспектам, описаним у роботах про захист даних [3].

Сінгапур є лідером у використанні ШІ для оптимізації державних послуг через чат-бот Ask Jamie, який обробляє запити громадян у реальному часі, від податків до соціальних послуг, підвищуючи ефективність на 40% [5]. Система працює завдяки розвиненій цифровій інфраструктурі та фокусу на зручності користувача, що зменшує адміністративне навантаження. Аналіз цього досвіду вказує на важливість інвестицій у цифрові технології та навчання громадян для роботи з такими системами. В Україні подібний підхід можна застосувати, розширивши функціонал «Дія» за допомогою ШІ-асистентів для консультацій із субсидій чи адміністративних процедур. Однак це потребує правового регулювання, щоб уникнути ризиків для приватності, як підкреслюється в дисертації [3]. Портал «Дія» став першим кроком на шляху до побудови держави-сервісу, що шляхом реформ сформував цифрову державу в Україні [11, с. 249], а інтеграція ШІ елементів – логічно наступний крок.

Естонія відома своєю цифровою екосистемою e-Estonia, де ШІ застосовується для прогнозування потреб у соціальних і медичних послугах на основі аналізу даних із електронних реєстрів [5]. Наприклад, алгоритми прогнозують попит на медичні ресурси, що дозволяє оптимізувати бюджети та уникати дефіциту. Аналіз цього досвіду підкреслює важливість інтеграції ШІ з єдиною цифровою платформою. Для України це може бути реалізовано знову ж таки через розвиток «Дія» для прогнозування соціальних виплат чи планування інфраструктури, наприклад, у смарт-містах. Важливо врахувати правові аспекти захисту даних, щоб уникнути етичних проблем, як зазначається в роботах про ШІ в смарт-містах [2]. Це вимагатиме інвестицій у цифрову інфраструктуру та навчання держслужбовців.

У США AI Action Plan (2025) стимулює впровадження ШІ в державне управління, зокрема для автоматизації імміграційних процесів і боротьби з шахрайством у соціальних програмах [6]. Наприклад, ШІ скорочує час обробки візових заяв із тижнів до днів, зменшуючи помилки. Аналіз показує, що успіх США базується на координації між агенціями та стандартах безпеки. В Україні подібний підхід можна застосувати для автоматизації процесів у електронно-комунікаційній системі Міграційної служби України наприклад, для обробки заяв на субсидії чи ліцензії. Це потребуватиме створення національного плану дій для ШІ, із акцентом на правову відповідальність за рішення алгоритмів [7].

Китай активно використовує ШІ в системах смарт-міст для аналізу даних про трафік і безпеку, що дозволяє оптимізувати міське управління [5]. Наприклад, у Шанхаї ШІ прогнозує пікові навантаження на транспорт, зменшуючи затори. Проте масовий нагляд викликає етичні занепокоєння. Аналіз цього досвіду показує переваги швидкого впровадження, але підкреслює необхідність правових рамок. В Україні ШІ можна впровадити для управління смарт-містами, наприклад, у Києві, для оптимізації транспорту, але з суворим регулюванням приватності, як пропонується в роботах про захист даних [3].

Об'єднані Арабські Емірати мають Міністерство штучного інтелекту, яке координує впровадження ШІ, зокрема для аналізу даних у транспорті та охороні здоров'я [8]. У Дубаї ШІ оптимізує логістику портів, що економить мільйони доларів. Аналіз вказує на важливість централізованого підходу. В Україні подібна модель може бути реалізована через створення органу при Мінцифрі для координації ШІ-проектів, що узгоджується з Білою книгою Мінцифри (2024) [9].

В свою чергу інтеграція ШІ у е-урядування супроводжується низкою викликів і ризиків, на які варто звернути увагу з огляду на перспективи застосування в Україні. В першу чергу, це правове регулювання, адже в Україні та багатьох країнах ще відсутня комплексна нормативна база, яка регламентує використання ШІ у державних процесах. Це створює правову невизначеність та ризик порушення прав громадян. Алгоритми ШІ можуть бути упередженими, що призводить до дискримінації або несправедливого розподілу ресурсів та може викликати етичні питання, тому важливим кроком є розроблення етичних стандартів для державних сервісів [12]. Інтеграція ШІ передбачає обробку великих обсягів персональних та конфіденційних даних, що потребує високого рівня кіберзахисту та відповідності міжнародним стандартам GDPR [13]. Відсутність прозорості алгоритмів може

зменшувати рівень довіри до державних послуг, що особливо критично для держав з низьким рівнем цифрової грамотності населення.

Отже, з огляду на дослідження міжнародного досвіду, для успішної інтеграції ШІ у систему е-урядування в Україні пропонується: розробка національної стратегії впровадження ШІ, яка б поєднувала технологічні, правові та етичні аспекти; гармонізація законодавства з міжнародними стандартами та регуляціями ЄС щодо штучного інтелекту; пілотні проекти на рівні місцевого самоврядування, що дозволяють тестувати інноваційні технології перед масштабним впровадженням; підготовка фахівців у сфері цифрової трансформації та штучного інтелекту для державного сектору; розробка етичних стандартів та правил прозорості алгоритмів, щоб підвищити довіру громадян до цифрових державних сервісів.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Штучний інтелект відкриває нові горизонти для електронного урядування, кардинально змінюючи підходи до публічного управління. Його здатність автоматизувати адміністративні процеси, аналізувати великі обсяги даних, персоналізувати державні послуги та підтримувати прийняття рішень сприяє формуванню ефективної, прозорої та орієнтованої на громадянина моделі управління. В Україні платформа «Дія» вже демонструє перші успіхи у впровадженні ШІ, спрощуючи доступ до державних сервісів і скорочуючи бюрократичні процедури. Міжнародний досвід, від Сінгапуру з його чат-ботами до Естонії з прогностичною аналітикою, показує, що ШІ може оптимізувати ресурси, підвищувати прозорість і боротися з корупцією, але лише за умови належного правового та етичного регулювання.

Однак інтеграція ШІ в електронне урядування супроводжується викликами, які потребують комплексного підходу. Упередженість алгоритмів, ризики для приватності та цифрова нерівність можуть підірвати довіру до державних систем, якщо не будуть вирішені. Для України ключовим є вдосконалення законодавства, зокрема в питаннях захисту персональних даних і відповідальності за рішення, прийняті алгоритмами. Міжнародні практики, такі як AI Act у ЄС чи централізоване управління ШІ в ОАЕ, пропонують моделі, які можна адаптувати до українських реалій, наприклад, через оновлення нормативної бази та створення спеціалізованого органу для координації ШІ-проектів.

У перспективі ШІ може трансформувати публічне управління в Україні, зробивши його більш інклюзивним і сервісно-орієнтованим. Для цього необхідно інвестувати в цифрову інфраструктуру, розвивати цифрову грамотність громадян і держслужбовців, а також брати участь у глобальних ініціативах, таких як діалоги ООН щодо управління ШІ. Лише за умови гармонізації технологічних інновацій із правовими та етичними стандартами ШІ стане основою для створення сучасного публічного управління, що відповідає потребам суспільства та сприяє сталому розвитку.

Література

1. Тимошенко Є.А. Правове регулювання використання штучного інтелекту в Україні : дис. ...PhD у гал. права. Київ, 2024. 204с.
2. Тимошенко Є.А., Долян І.В. Правове регулювання використання систем штучного інтелекту в смарт сіті. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2021. №11. С.525–528.

3. Кронівець Т.М., Тимошенко Є.А. Правові аспекти захисту приватності життя людини в контексті використання штучного інтелекту. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. №12. С.295-297.
4. Regulation (EU) 2024/1689 of the European Parliament and of the Council of 13 June 2024 laying down harmonised rules on artificial intelligence (Artificial Intelligence Act). URL: <https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2024/1689/oj/eng> (дата звернення: 20.09.2025р)
5. OECD. Global Trends in Government Innovation 2024. URL: https://www.oecd.org/en/publications/global-trends-in-government-innovation-2024_c1bc19c3-en.html (дата звернення: 20.09.2025р)
6. U.S. Government. American's AI Action Plan. 2025. URL: <https://www.whitehouse.gov/wp-content/uploads/2025/07/Americas-AI-Action-Plan.pdf> (дата звернення: 22.09.2025р)
7. Тимошенко Є.А. Правова природа штучного інтелекту: проблеми і перспективи. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2023. №4. С.424–425.
8. UAE Government. UAE Strategy for Artificial Intelligence. 2024. URL: <https://u.ae/en/about-the-uae/strategies-initiatives-and-awards/strategies-plans-and-visions/government-services-and-digital-transformation/uae-strategy-for-artificial-intelligence> (дата звернення: 25.09.2025р)
9. Про схвалення Концепції розвитку штучного інтелекту в Україні: Розпорядження КМУ від 02 грудня 2020 р. № 1556-р. URL: <https://www.kmu.gov.ua/npras/pro-shvalennya-konceptsiyi-rozvitku-shtuchnogo-intelektu-v-ukrayini-s21220> (дата звернення: 25.09.2025р)
10. Дзевелюк М.В. Традиції та новації в розвитку функцій сучасної держави: дис. ... к. ю. н. : 12.00.01. НУ «ОЮА». Одеса, 2017. 209 с.
11. Дзевелюк М.В., Дзевелюк А.В., Яременко О.І. Електронне урядування: приклад впровадження додатку «ДІЯ» в Україні. *Наукові перспективи (Naukov perspektivi)*. 2023. Вип. 11(25). С. 246-257.
12. Jobin A., Ienca M., Vayena E. The Global Landscape of AI Ethics Guidelines. *Nature Machine Intelligence*. 2019. URL: <https://www.nature.com/articles/s42256-019-0088-2> (дата звернення: 24.09.2025р)
13. European Union. General Data Protection Regulation (GDPR). 2016. URL: <https://gdpr-info.eu/> (дата звернення: 24.09.2025р)

Анотація

Дзевелюк М. В., Тимошенко Є. А. Штучний інтелект та електронне урядування: нові горизонти публічного управління. – Стаття.

У статті досліджуються можливості застосування штучного інтелекту (ШІ) у сфері публічного управління, а також перспективи його поєднання з електронним урядуванням (е-урядування). Здійснено аналіз ключових підходів до визначення понять «штучний інтелект» та «електронне урядування», окреслено спільні та відмінні риси цих феноменів. Визначено основні напрями використання ШІ у публічному управлінні, серед яких: автоматизація процесів прийняття рішень, обробка та аналіз великих даних, надання персоналізованих адміністративних послуг, підвищення прозорості діяльності органів влади, розвиток цифрової демократії.

Особливу увагу приділено аналізу міжнародного досвіду впровадження ШІ в урядуванні. Розглянуто приклади Естонії, яка стала піонером у створенні інтегрованих електронних державних сервісів; Сінгапуру, де впроваджуються інтелектуальні системи прогнозу аналітики; практику країн Європейського Союзу, успіх яких полягає в чітких правових нормах, які враховують етичні аспекти; досвід США у автоматизації імміграційних процесів і боротьби з шахрайством у соціальних програмах; Китаю у системах смарт-міст, що дозволяє оптимізувати міське управління; Об'єднаних Арабських Еміратів, які мають Міністерство штучного інтелекту, яке координує впровадження ШІ, зокрема для аналізу даних у транспорті та охороні здоров'я.

Водночас наголошено на ключових ризиках і викликах: правових прогалинах у регулюванні, етичних дилемах, загрозах кібербезпеці та прозорості алгоритмів що можуть викликати проблеми довіри громадян до автоматизованих рішень.

У статті запропоновано напрями розвитку для України, серед яких: створення національної стратегії впровадження ШІ у публічному управлінні, гармонізація національного законодавства з європейськими стандартами, реалізація пілотних проєктів на рівні місцевого самоврядування, а також підготовка фахівців, здатних працювати з інноваційними цифровими технологіями. Зроблено висновок, що поєднання ШІ та електронного урядування відкриває нові горизонти для модернізації публічного управління, сприяє підвищенню його ефективності, прозорості та орієнтації на потреби громадян.

Ключові слова: функціонування сучасної держави, штучний інтелект, електронне урядування, публічне управління, цифрова трансформація, державні послуги, е-демократія.

Summary

Dzevelyuk M. V., Tymoshenko Ye. A. Artificial intelligence and e-governance: new horizons for public administration. – Article.

The article explores the possibilities of applying artificial intelligence (AI) in the field of public administration and the prospects of its integration with e-governance. It provides an analysis of key approaches to defining the concepts of “artificial intelligence” and “e-governance,” highlighting their common and distinctive features. The main directions for the use of AI in public administration are identified, including automation of decision-making processes, processing and analysis of big data, provision of personalized administrative services, enhancement of transparency in government operations, and the development of digital democracy.

Special attention is given to the analysis of international experiences in implementing AI in governance. The article examines examples such as Estonia, a pioneer in creating integrated electronic state services; Singapore, where intelligent predictive analytics systems are being implemented; the practices of European Union countries, whose success lies in clear legal frameworks that account for ethical considerations; the United States’ experience in automating immigration processes and combating fraud in social programs; China’s smart city systems that optimize urban management; and the United Arab Emirates, which has a Ministry of Artificial Intelligence coordinating AI implementation, particularly for data analysis in transportation and healthcare.

At the same time, the article emphasizes key risks and challenges, including legal gaps in regulation, ethical dilemmas, cybersecurity threats, and issues with algorithmic transparency, which may undermine public trust in automated decisions.

The article proposes directions for development in Ukraine, including the creation of a national strategy for implementing AI in public administration, harmonization of national legislation with European standards, implementation of pilot projects at the local self-government level, and training of specialists capable of working with innovative digital technologies. It concludes that the integration of AI and e-governance opens new horizons for modernizing public administration, enhancing its efficiency, transparency, and citizen-centric focus.

Keywords: functioning of the modern state, artificial intelligence, e-governance, public administration, digital transformation, public services, e-democracy.

Дата надходження статті: 20.09.2025

Дата прийняття статті: 17.10.2025

Дата публікації: 27.11.2025